

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Succinctam Doctrinarum Asceticarum Svmمام Comprehendens - Quam ad majorem omnium in Ascesi proficere cupientium utilitatem ac subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

Caput VI. De Gaudio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](#)

solū amantur, quia amici sunt) & gratiarum divinarum influxum impediunt; nam si, ut bene discurret S. Bernardus, Apostoli carni Dominicæ inhærentes, quæ sola sancta erat, Spiritu Sancto repleri nequiventur, donec tolleretur ab eis, tu carni tuæ (& carnalibus socijs) adstrictus & conglutinatus, illum metracissimum Spiritum te putas posse suscipere, nisi carnis istis consolationibus funditus renuntiare tentaveris? Id quod benè advertit S. Gertrudis, hinc cavebat maximè in verbis, ne cuiusquam hominis cor sibi attraheret, néve in ejus se amicitiam insinuaret, unde quāvis pòst occasione retraheretur. Omnem enim amicitiam humanam, cuius advertere potuit causam, fundamentumque non esse DEUM, ut virus lethale abhorrebat, malebātque obsequijs ac beneficijs cuiuscunque carere, quam admittere, ut humano secum favore cor cuiusquam esset occupatum. Ejusdem animi Joannes de Luca ex Ordine S. Francisci erat, qui, cùm à quodam interrogatus fuisset, cur tantopere Fratrum consortium vitaret? Respondit, id se ob ipsorum bonum facere; quantò enim ipse DEO unitus foret, tantò plūs eorum commodis se prosperum; teneriores verò cum ijs amicitias à DEO retrahere, adeoque sibi & ipsis officere.

C A P U T V I .**DE GAUDIO.**

I. Est affectio animi, alicujus præsentis boni opinione vel possessione concepta, unde facile patet, cùm DEUS sit unicum & summum bonum, in ejus possessione solum verum gaudium reperiri. Porro de

de hoc gaudio quatuor præcipue sunt scienda licet, et ceteræ.

II. Primum est, ut bene apprehendat fundatum plius et
tum, super quod gaudium nostrum, ut ita dicam, mediu
ædificari & inniti debet, quod quidem fundamentum est;
Cæsarius breviter his verbis indicavit: Verum placet
diuum non possidetur, nisi pax & justitia teneantur diuum
ma enim est, & quasi radix justitia, secunda pu
tia gaudium: de justitia nascitur pax, de pace p
licet d
magis

III. Alterum est, ut bene consideret, firm
meque credat, quod S. Hieronymus pronuntiavit
quentibus verbis: Difficile, immo impossibile est
præsentibus quis & futuris fruatur bonis: ut & ut sem
ventrem, & ibi mentem repleat: ut de deliciis mundi & invi
ad delicias, & in utroque saeculo primus sit. Inquit autem
sensum etiam S. Bernardus, errat, ait, omnino, si solis sp
caelestem illam dulcedinem huic cineri; divinum summ
lud balsarium huic veneno; charismata illa Spiritus V
Sancti misceri posse hujusmodi illecebris arbitriis ad del
Quomodo enim ignis & aqua simul esse non posse
sic spirituales & carnales deliciae in eodem loco
compatiuntur.

IV. Tertium est, ut, quod facilius electione
inter spirituales & carnales seu sensibiles delicias fac
possit, discriminem earum bene apprehendere student
quod quidem more suo egregie S. Gregorius sequen
tibus verbis describit: Hoc distat inter delicias co
& corporis, quod corporales deliciae, cum non ha
bentur, grave in se desiderium accidunt; cum ve
rò avidè eduntur, comedentē protinus in sui fastidium
per sui satietatem vertunt. At contraria spirituales de
licies

sciendi licet, cum non habentur, in fastidio sunt; cum vero
habentur, in desiderio, tantoque à comedente am-
plius esuriuntur, quanto & ab esidente amplius co-
meduntur. In illis appetitus placet, experientia disipli-
nandi placet; in istis appetitus viles est, & experientia magis
Verum placet. In illis appetitus saturitatem, saturitas fasti-
deneatur dum generat; in istis autem appetitus saturitatem,
saturitas appetitum parit; augent enim spirituales de-
sideria pacis desiderium in mente, dum satiant, quia quanto
magis eorum sapor percipitur, eo amplius cognoscitur,
et, hinc quod avidius ametur, & idcirco non habitae amari non
possunt, quia earum sapor ignoratur. Ita ille. Qui-
libet enim addi potest, quod ad verum gaudium requiratur,
ut semper haberi queat, hominemque plenè satiet,
& invito seu contra voluntatem auferri non possit; haec
sit. In quibus autem conditiones, ut consideranti facile patebit, in
tino, super solis spiritualibus deliciis, utpote ex DEO immenso,
divinum summè bono, & omnipotente reperiantur.

V. Quartum est, ut generoso animo se resolvat
ad delicias spirituales, spretis terrenis, gustandas; nam
gustato spiritu desipit omnis caro. Id, quod S. Au-
gustinus expertum se fatetur, exclamans: O quam
suave mihi subito factum est, carere suavitatisibus nu-
garum! & quas amittere metus fuerat, jam dimis-
tere gaudium erat. Ejiciebas enim eas à me vera tu-
& summa suavitas, ejiciebas eas, & intrabas pro eis
omni voluptate dulcior, sed non carni & sanguini;
omni luce clarior, sed homini secreto interiori: omni
honore sublimior, sed non sublimibus in se. Unde
recte hortatur S. Gregorius Nazianzenus, admodum
voluntas, animique propositum, propinquus est con-
solatio in ore tuo & corde tuo: Memor fui DEI,
& de-

& delectatus sum. Quid memoriam paratus
mor ergo esto tu quoque DEI, & delectaberis
facilem & parabilem medicinam! O celerem ca-
di rationem! O egregiam beneficij magnitudinem!
non modè animi dejectionem, mœstiamque
DEI recordatio, sed & delectationem afferit.
& adversa omnia dulcia facit, teste S. Chrysostomus
sicut enim in mare decidens immensum brevis
la facilè deletur; sic quantacunque DEUM
allidantur, velut in vastum lætitiae pelagus incus-
tinguuntur, atque perduntur.

C A P U T V I I .

D E F E L I C I T A T E .

I. Est id, quod vitam sufficientem, optabilem
ac nullius indigam praestat. de qua tria scienda
Ascetæ.

II. Primum est, ut certò sibi persuaderet,
citatem in summi boni possessione consistere;
adeò in nulla re creata felicitatem objectivam homini
constitui posse, cum omnis talis res finita sit, ac
capacitatem appetitus humani explere non queat.
lus ergo D E U S felicitas objectiva dici potest
debet.

III. Alterum est, ut pariter sibi persuaderet
hujus boni possessionem non aliter, quam per unum
nem moralem seu amorem fieri posse; per humi-
num amorem conjungit se homo cum summo bono
atque adeò ipso, quo modo fieri potest ordinatio
fruitur.